

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 373/07
27.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Миломира Николића, Јованке Кажих и Надежде Радевић, чланова већа, у парници тужиље АА чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ваљеву, Гж.173/06 од 13.04.2006. године, у седници одржаној 27.03.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву, Гж.173/06 од 13.04.2006. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Ваљеву, Гж. 173/06 од 13.04.2006. године одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Општинског суда у Ваљеву, П. 1864/97 од 27.10.2005. године којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиљи противвредност 1/2 возила "аа" регистарски број "аа1" у износу од 289.961,28 динара и противвредност 1/2 возила марке "бб" регистарски број "бб1" износ од 561.082,50 динара са затезном каматом на наведене износ почев од 06.06.2005, године до исплате а одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужиља власник 1/2 дела комбајна за пшеницу Немачке производње, 1/2 дела трактора марке "Раковица" и власник 1/2 једног берача за кукуруз и 1/2 једне фрезе, те свака странка обавезана да сноси своје парничне трошкове.

Против пресуде Окружног суда у Ваљеву тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. у вези са чланом 491.став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У току поступка није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, па нема битне повреде из члана 361.став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља и тужени су били у браку од 1970 до 15.07.1995. године када је брачна заједница фактички престала, а 1998. године брак парничних странака је разведен правноснажном пресудом. У браку имају двоје деце, сина рођеног 1971. године и кћерку рођену 1980. године. Заједничким радом у току трајања брачне заједнице тужиља и тужени су стекли путничка возила и то марке "аа" регистарске ознаке "аа1" и марке "бб", регистарски број "бб1".

Нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев и утврдили да наведена возила представљају заједничку имовину парничних странака јер су је стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, а у смислу члана 171. Породичног закона ("Службени гласник РС" број 18 од 22.02.2005. године).

Неосновани су ревизијски наводи да је возило марке "бб" платио тужени сопственим средствима, а ово из разлога што је у току поступка утврђено да је ово возило стечено у току трајања брачне заједнице, иако је, након што је купљено у иностранству преузето по престанку брачне заједнице, али је плаћено средствима која су супружници стекли за време трајања заједнице живота у браку.

Без утицаја на утврђење висине удела супружника у наведеној имовини је околност што је ово возило плаћено зарадом добијеног од рада стоваришта предузећа "ВВ" које је власништво туженог. Ово из разлога што је предузеће основано заједничким средствима супружника у току брака, што је тужиља једно време и радила у предузећу, а када није радила њен допринос се састојао у вођењу заједничког домаћинства и ангажовањем у одгајању заједничке деце. Стога не постоје услови за примену члана 180.став 5. Породичног закона, према којим одредбама већи део једног супружника у стицању појединог права из заједничке имовине се може утврдити само ако је то право економски самостално у односу на остала права из заједничке имовине, а супружник је у стицању тог права учествовао и приходима од своје сопствене имовине. У конкретном случају удео тужиоца у стицању наведених путничких аутомобила није већи, јер су парничне странке заједнички основале предузеће, а тужени није учествовао и приходима од своје посебне имовине, па је правилан закључак да је удео супружника једнак а у смислу

члана 180.став 2. Породичног закона.

Правилном одлуком, а у смислу члана 210.став 1. Закона о облигационим односима нижестепени судови су обавезали туженог да тужиљи исплати 1/2 вредности наведених путничких возила, а према њиховој вредности на дан 15.07.1995. године, када је престала заједница живота парничних странака, са законском каматом од 06.06.2005. године када је поднета тужба, до исплате.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398.став 2. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 405.став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.